

KAPITOLA 12

Sojčipírko zvedl hlavu a nasál ranní vánek. Ve vzduchu visel pach mízy ze spadlého stromu, zatuchlé mokré listy a bahno. Cítil teplo sálající z Mílina kožíšku. Šedá kočka byla stočená kolem svého kotěte.

Šípkotlapka ještě spala; maková semínka, která jí předchozí večer dal, jí stále voněla z dechu. Cítil váhu v jejích končetinách i necitlivost jejích zadních nohou.

Celý rozbolavělý z námahy po včerejší katastrofě si přičichl ke své pacientce a fousky se otřel Míle o kožíšek, jak se nad Šípkotlapčin pelíšek naklonil.

Míla zvedla hlavu. „Jak je jí?“

„Šok už opadl,“ pověděl jí.

Šípkotlapčino srdce bušilo pod jejím zpoceným kožíškem pravidelně.

„A co její nohy?“ zeptala se Míla roztřeseně.

„Nevím.“ Sojčipírko se musel držet, aby nezaúpěl. Nesnášel být tak bezmocný.

Válečníci se venku pohybovali po poloviční mýtině a Sojčipírko slyšel, jak Ostrodráp rozdává rozkazy.

„Budeme dál pokračovat v hlídkování. A musíme i lovit. Prachovousi, kolik koček potřebuješ k odstranění těch trosek?“

Sojčipírko nastražil uši. Spadlý buk tlumil zvuk. Mňoukání jeho druhů už se neodráželo od stěn skalní kotliny, a naopak se vsakovala do měkké hromady vlhkých větví a listů.

„Čtyři nebo pět by mělo pro začátek stačit,“ odpověděl Prachovous zástupci velitele rozhodně, ale Sojčipírko cítil, jak válečníka ještě pálí packy z předešlého dne. „Brízák a Kaprad? Mohli by začít na větších větvích. Růžina a Lískochvostka můžou pomoci s menšími.“

Cesta do léčitelského doupěte už byla vyčištěná. Školka byla zabezpečená, jen obklopená změtí bukových kořenů. Učednické doupě vyvázlo bez úhony.

Šípkotlapka se probouzela. Sojčipírko se k ní sehnul, aby si přičichl k jejímu čumáčku, a na tváři ucítil, jak se jí zachvěla víčka.

„Jak se cítíš?“ zeptal se něžně.

Z Míly sálala panika, tak jí poklepal na rameno špičkou ocásku. *At' necítí tvůj strach.*

„Nevím,“ odpověděla Šípkotlapka omámeně.

„Bolí tě něco?“

„Ne. Jen jsem ospalá.“

„To kvůli těm makovým semínkům.“

„Proto necítím zadní nohy?“

Sojčipírko cítil, jak mu Míla propaluje kožíšek pohledem. Chtěla, aby řekl ano. Chtěla, aby to byla pravda.

Možná byla. Možná že až trauma z té nehody opadne, Šípkotlapka bude zase na packách a její zadní nohy budou v pořádku. Vždyť

